

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 99

číslo: 17

28. dubna 2019

Cena: 8 Kč

Devět zrcadel

Projít devět setkání s biblickými příběhy – ať už Ježíšových současníků, ať postav z jeho podobenství – jsme mohli v průběhu duchovní obnovy v Broumově. Pod názvem **Pohyby duše – rovnováha v Kristu** jsme postupně nahlédli do devíti zrcadel. Ta nám posloužila k nalezení našich vlastních osobnostních rysů, na nichž je pak radno dále pracovat spolu s Kristem. Ona práce mohla začít už v hodinách ticha a soustředění, které jsme měli k dispozici po celé čtyři dny. Pomáhal k ní nejen výklad, odkazy na biblic-

ké texty, rozjímání, modlitby, jednotlivé prosby Otčenáše a bohoslužby. Účastníkům k tomu už tradičně letos počátkem dubna posloužil broumovský klášter. Sešel se nás tam houfek 14 lidí různě zapojených do církevní práce, aby pod vedením bratra biskupa Pavla Pechance hledal svou cestu ke změně. Dělo se to za použití prvků metody ignaciánských duchovních cvičení a zkušeností s enneagramem. Dost napomáhalo ztišení i po věky promodlivaný prostor; právě tak jako zázemí vytvářené sestrou Janou Pechancovou.

Objevili jsme, že právě v tom, v čem jsme výrazní, můžeme dopadnout dvojím způsobem: padnout do pasti vlastního ega, anebo s Kristem najít východisko k požehnanému životu. Že je třeba uvědomit si svou situaci a dát se proměnit, opouštět vyjeté koleje a nebát se dobrodružství změny.

Nejen Nikodém se Krista ptal, kdy vede cesta do Božího království. A nejen on dostává odpověď, že je třeba nově se pro ně narodit. Otázka, JAK se to může stát, je otázka pro každého, kdo se chce ke Kristu přidat. K metanoi může člověk dojít různými způsoby. Jedním z nich je právě práce na duchovní obnově. Prožili jsme ji v milé pospolitosti s ostatními účastníky, budeme na ni rádi vzpomínat. Při sdílení nad biblickým textem jsme se mohli otevřeně podělit o své pohledy, otázky, pochopení, ale třeba i podráždění a provokace. Ovšem vlastní práce, vlastní obnova je už záležitost dalších a docela všedních dní.

Děk patří všem, kdo nám to umožnili: benediktinům, jimž patří klášter, Vzdělávacímu a kulturnímu centru Klášter Broumov, manželům Pechancovým a královéhradecké diecézi CČSH.

JW

Naplň nás svou milostí

Na zdi v jednom sklepě v Kolíně nad Rýnem, kde se skrývalo za války několik Židů v naději, že uniknou katastrofě, se našel tento nápis: „Věřím ve slunce, i když nesvítí, věřím v lásku, i když ji necítím; věřím v Boha, i když mlčí.“

To je pravá víra: dál vidět paprsek světla i v nejhlubší a nejtěžší temnotě. Věřit, i když nás všechno nutí pochybovat. Věřit v Boží přítomnost ve světě, kde je zoufale cítit tíživá prázdnota. Lidé mnohdy bývají sobečtí, nespolehliví a řada z nich nebere vážně zodpovědnost. Nenechme se pohlcovat prázdnotou,

nebudme pasivní a nechme hořet olej své víry jako ony družičky, které zůstaly bdělé při svém čekání na ženicha. Toužíme být denně v ochranném pásmu modlitby, v Boží nepředmětné a přece osobní blízkosti. Učíme se mu naslouchat, otevřít se spásné proměně. Denně bychom měli děkovat za dar živé víry, být hluboce vděční za živý a stále obnovovaný vztah k Ježíši. V něm nacházíme cestu, svatost a lásku.

Život není nahodilost, jsme spolu tvůrci svého osudu a bytí. To důležité bereme vážně, a tím je vztah k Ježíši Kristu. Je třeba aktivně čekat na

Ježíše, ne být jako těch pět lehkomyšlných družiček, které neměly olej víry pro své lampy. Nudilo je čekání a nebyly tedy dostatečně bdělé. Měli bychom radostně očekávat Pána sestupujícího k nám a denně odpovědně pracovat na vztahu s Ježíšem. Moc zlého nás chce lstivě svést z cesty, obalamutit, nabízí různá lákadla, která nás odvádějí od duchovního života. Chce nás oslepit, abychom neviděli pravé hodnoty a zapomínali na ně. Nemrhejme svým soustředěním na něco, co za mnoho nestojí. Nevyměňme nějakou plytkou činností za Boha, který v nás touží dovršit svou milost.

Olga Nytrová

Římskokatolický Anton Srholec

Je tomu 14 dní, co jsem zhlédl ve slovenské televizi pořad „10 největších Slováků“. Byl jsem velice mile překvapen, že mezi těchto 10 největších Slováků se dostal římskokatolický duchovní Anton Srholec. Je to legenda. Ne proto, že to byl špičkový teolog, ale proto, že to byl kněz, který skutečně lásku k bližnímu žil a promítal ji do své vlastní sociální činnosti.

Naše církev ve Slovenské republice měla dvakrát tu čest slyšet na bohoslužbách kázání bratra Srholce. Poprvé přišel pozdě. Liturgie již probíhala, on se vedle mě při liturgii objevil a já jsem se zeptal: „Na jaké texty budeš kázat?“ Až šibalským způsobem odpověděl: „Na celou Bibli.“ Kázání to bylo opravdu jiné. Nešlo o akademický projev, ale o rozhovor, kdy on sám si kladl otázky, odpovídal na ně a do diskuze zapojil dokonce i účastníky bohoslužeb. Sprátelili jsme se. Naše církev pro jeho desítky bezdomovců dvakrát připravovala na Hod Boží velikonoční oběd. Kolem Antona Srholce v jeho domě seděly tři desítky těchto lidí různého věku. Poobědvali jsme a započala

zvláštní diskuze, zvláštní vzpomínání – na téma jak jsem se stal bezdomovcem. Mezi lidmi bez domova byli také Češi. Měli jsme pocit kousku dobře odvedené práce, ale představa, že bych se měl starat den co den o jídlo, spaní a pití těmito lidem, je představa úžasná.

Byl jsem překvapený, že v prostorách, které společně sdílelo tolik lidí komplikovaných povah, byl pořádek. Byl tam takový zvláštní duchovní řád i mezi těmi, kteří byli odkázáni na milosrdenství jiných.

Bratr farář Srholec se také dvakrát účastnil společné večere Páně v naší církvi. Ptal jsem se ho, jestli se může účastnit – odpověděl: „Ano, mohu. Pánbůh to vidí a není proti.“ Byl bych rád, kdyby tento duchovní byl zvolen jako největší Slovák. Přímou miloval Jana Husa a říkal: „My vám musíme být vděční za husitské bojovníky, které na území Slovenska vedl Jan Jiskra z Brandýsa.“

Dnes je již bratr Anton Srholec po smrti. Opravdu z něj číselna pokora a láska, ale i část sebevědomého křesťana.

Jan Hradil

Ekologická sekce ČKA zve k účasti na ekumenické bohoslužbě ke Dni Země: v úterý 30. dubna od 18 hodin v pražském kostele Nejsvětějšího Salvátora (u Karlova mostu). Kázáním poslouží ses. farářka Martina Viktorie Kopecká z Církve československé husitské. Den země, 22. duben, původně vychází z oslav provázejících jarní rovnodennost a vůbec příchod jara. Dnešní ekologicky pojatý svátek, motivující k tomu, abychom si uvědomili zodpovědnost vůči prostředí, ve kterém žijeme, sahá svou historií do Ameriky 2. pol. 20 let. Jeho oslavy zde m.j. vedly k založení agentury pro ochranu životního prostředí a k přijetí Zákona o čistotě ovzduší, o čistotě vody a také Zákona o ohrožených druzích. V následujících letech se iniciativy rozšířily do zahraničí a dnes si je vzala za své víc než miliarda lidí včetně Čechů; nápadité a pestré vzdělávací i zábavní programy, nejen pro tento konkrétní den, najdete na www.denzeme.cz. red

Náboženská obec a Královéhradecká diecéze Církve československé husitské v Hradci Králové Vás srdečně zvou na

SLAVNOST SRDCÍ

UVEDENÍ SRDCÍ ZVONŮ DO KONCERTNÍ ZVONOHRY

Sbor kněze Ambrože v Hradci Králové ve středu 1. května 2019 od 18 hodin

Za účasti patriarchy CČSH Tomáše Butty, emeritního biskupa Štěpána Kláska, biskupa královéhradeckého Pavla Pechance, zdejší farářky Františky Kláskové, zvonáře Petra R. Manouška, hudebního skladatele a carillonéra Radka Rejška, varhanice Jiřiny Dvořákové-Marešové.

Pro děti od 17.15 hodin „Oříšková chaloupka“ – hraje Hana Voříšková

Dobrovolné vstupné bude určeno na chystanou ZVONOHRU. Projekt je podpořen z FR Královéhradecké diecéze CČSH. www.ccsshk.cz Facebook: NO CČSH Hradci Králové

90 LET SBORU KNĚZE AMBROŽE CČSH HRADEC KRÁLOVÉ

KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE Církve československé husitské

radio dechovka

Monodisticha Daniela Czepka

Kým není, stěží dá se o Nejvyšším říc' ;
kým jest, to vystihnout je těžké mnohem víc.

Kde v něčem božského nic k objevení není,
tam marné veškeré jsou křiky po spasení.

Bůh žádá to, co zdola člověk započal;
v tom, co Bůh shora, člověk rovným se mu stal.

Svou vůli netrap se a dát ji Bohu spěš;
Když budeš chtít co Bůh, On dá ti to, co chceš.

ČTVRTKY V ČERNÉM

Genderově podmíněné násilí je tragickou realitou v každé zemi. Toto násilí bývá často skryté a jeho oběti většinou mlčí, protože se obávají stigmatizace a dalšího násilí. Všichni máme morální povinnost otevřeně vystoupit proti násilí a zajistit tak, aby ženy i muži, chlapi i děvčata, byli v bezpečí před sexuálním a jiným násilím ve svých domovech, školách, v práci i na ulicích – zkrátka na každém místě v našich komunitách.

Kampaň je jednoduchá, ale důmyslná. Ve čtvrtek chodte v černém. Připněte si placku, kterou dáte najevo, že jste součástí globálního hnutí stavícího se na odpor vůči postojům a praktikám, které umožňují sexuální či jiné násilí. Vyjádřete úctu ženám, které již bezprávi a násilí houževnatě čelí. Přesvědčte druhé, aby se k vám připojili. Černá se často užívá s negativními rasistickými konotacemi. V této kampani se však černá používá jako barva vzdoru a vytrvalosti.

Čtvrtky v černém vzešly z Dekády solidarity církvi s ženami (1988–1998) Světové rady církvi, během níž se příběhy o znásilnění jakožto válečné zbrani, genderové nespravedlnosti, zneužívání, fyzickém násilí a mnoha tragédiích, v něž takovoto násilí přerůstá, staly ještě viditelnějšími. Viditelnější se však stala také ženská vytrvalost, činnost a osobní úsilí takovému násilí vzdorovat.

Kampaň se inspirovala:

- Matkami zmizelých v Buenos Aires v Argentině, které o čtvrtkách protestovaly na Plaza de Mayo proti zmizení svých dětí během diktátorského režimu.
- Ženami v černém v Izraeli a Palestině, které dodnes protestují proti válce a násilí.
- Ženami ve Rwandě a Bosně, které protestovaly proti využívání znásilnění jakožto válečné zbrane během genocidy.
- Hnutím Černých křidel v Jižní Africe protestujícím proti apartheidu a využívání násilí proti černochům.

Připojte se k tomuto hnutí lidí a organizací, které může pro jednotlivce, komunity a národní i mezinárodní politická fóra znamenat změnu.

Nechte se inspirovat druhými v tom, jak pomáhat hnutí vést: na stránkách South Africa nebo www.thursdaysinblack.com a na Novém Zélandu – Aotearoa. Přečtěte si více o Spravedlivé komunitě žen a mužů Světové rady církvi.

Pro další informace o kampani kontaktujte: media@wcc-coe.org.

Připravila Kateřina Vítková

Z kazatelského plánu

1. neděle po Velikonocích

Jako novorozené děti Boží mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku. Aleluja! (1. Petrův 2,2)

První čtení: Skutky 5,27-32

Tužby postní:

2. Za milost setkání s Kristem vzkříšeným a oslaveným, modleme se k Hospodinu.
3. Za požehnané stolování s naším Pánem věčně živým, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Nebeský Otče, dopřej nám, abychom památku zmrtvýchvstání tvého Syna oslavili duchovní obnovou svých životů! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Zjevení 1,4-8

Evangelium: Jan 20,19-31

Verše k obětování: Jób 42,4-5

Verš k požehnání: Jan 20,27

Modlitba k požehnání:

Nebeský Otče, dej, ať svátost večeře Páně, již nás obdarováváš v tento požehnaný velikonoční čas, nám v přítomnosti i budoucnosti poslouží jako pravý pokrm a nápoj pro duši! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 58, 59, 163, 244, 176, 180, 187

Pastýřská péče o osoby, které se nacházejí v krizi víry - praktické podněty

Krize v našem životě vyvstávají a mají různé důvody – zhroutení našich představ, úmrtí, ztráta blízké osoby, rozplynutí očekávaného, změna zaměstnání ad. Specifickou krizí je krize víry často související s existenciální krizí. V takovém stavu může daný jedinec vykazovat symptomy jako strach, stres, psychické zhroutení, obsesivní myšlenky, suicidální stavy, narušení vnímání tělesného schématu či okolní reality. Je velmi žádoucí, aby člověk v krizi víry vyhledal duchovního, který by mu pomohl utřídit myšlenky a pomohl mu lépe se v situaci zorientovat, někdy se doporučuje ještě kombinace s psychologickým přístupem, v závažných případech také psychiatrickým.

Důležité na cestě krizí víry je nedělat žádná závažná rozhodnutí a odevzdávat tento stav Pánu, neustávat v modlitebním životě, ač se to může jevit jako zbytečné, neplodné a s nejistým výsledkem. Žít se Božím slovem a navštěvovat společenství církve, účastnit se svátostného života a liturgie. V některých případech je nasnadě takovému jedinci posloužit modlitbou za osvobození či uzdravení, ale vždy citlivě a lidsky i situačně vhodně, vést k hlubší konverzi, důvěře, podporovat přesto samostatnost v rozhodování a vést

k znovunabytí domněle ztracené kontroly a autonomie pro běžný život ať osobní nebo profánní. Dále pomoci zpracovat mentální obsahy, které jedinec prožívá, pokud jsou zde stopy traumat, falešných obrazů Boha, negativních emocí a vazeb ke konkrétním jedincům (sourozenci, přátelé, rodiče etc.), také je velmi vhodné vést k odpuštění daným osobám a ventilaci emocí s tím spojených (např. hněv, zášť, žárlivost, závist). Vždy by ústředním zájmem tohoto snažení mělo být doprovázení jedince ke Kristu, ke kontemplaci a modlitbě. Výváženost bychom měli pěstovat také v ostatních složkách lidské existence. Ve fyzické rovině dopřát jedinci odpočinek, dostatek spánku, dle možností sport a manuální práci, v psychosociální rovině – katarzi vztahů, mediaci sporů a jejich urovnání a odpuštění křivd, v duchovní rovině k odevzdání Pánu, modlitbě, otevřenosti k druhým, zapominání na sebe a používání charizmat i zapojení do místního společenství, vzdělávání se v oblasti duchovního života, doporučení vhodné literatury.

Během duchovního doprovázení lidí v krizi nezapomínáme na lidskost, osobní duchovní zkušenost s podobnými situacemi a stavy, hodnotu daného setkání, na prosbu a osobní

modlitbu k Duchu svatému, aby vedl a osvěcoval danou situaci. Snažíme se pastýřsky podpořit celého člověka a postihnout důležité pozitivní momenty rozhovoru. V tomto případě nejde pouze o rovinu terapie, jedná se o lidské i Boží setkání dvou osob na cestě k Pánu a sdílení společného příběhu, kdy může dojít k obohacení obou stran a je na každé z těchto stran, kolik a jak do hloubky svého příběhu půjde a odhalí svoji individuální cestu zraní v Ježíši Kristu a nakolik také dají obě strany prostor Duchu svatému k uzdravování, očišťování a vedení této situace. Toto předpokládá upřímnost, pravdivost, důvěru, ochotu nechat se vést a očišťovat Pánem.

Smysl krize pak je ve vyjití z „vnitřní“ pouště ke Zdroji života, kdy padnou všechny naše bloky, pochybnosti, negativní vlastnosti, nezdravé vztahy k sobě i k druhým, žádosti, strach ze smrti a jsou pohlceny Kristovým vzkříšením a jeho uzdravující přítomností v nás samých. Krize víry může být šancí na nový život s Kristem a v Kristu.

Když ji chytíme za správný konec a nezalekneme se temnoty rokle a vytrváme v Hospodinově plánu s námi, dojdeme do zaslíbené země.

Jana Jičínská

Nad Písmem

Tak si sáhní

Sestry a bratři, nejvýznamnější křesťanské svátky před několika dny skončily. Nejsou však minulostí, právě naopak. Vzkříšení Ukřížovaného se stalo důvodem, proč později vznikla křesťanská církev. Proč se dodnes scházíme kolem stolu Páně. Proč chceme žít jinak, než žije okolní svět: v radosti z Boha, v důvěře, že náš život má smysl, v odhodlání trpělivě snášet těžkosti a také nezpůsobovat těžkosti druhým.

Po Velkém pátku, když šly ženy pomazat Ježíšovo tělo ke hrobu, slyšely: „Není tu, byl vzkříšen.“ „Byl tu, mezi námi. Viděli jsme Pána,“ radostně oznamovali apoštolové Tomášovi, který v jejich nedělním shromáždění chyběl.

Kde byl? Báł se o svůj život? Nebo byl tak Ježíšovou smrtí frustrován, že ztratil veškerou víru a důvěru v Ježíšovu osobnost? Naštěstí jeho spoluvěrcům na něm záleželo. Zašli za ním. Svou zprávou u něj vzbudili zvědavost. Takže když přišla další neděle, už zase byl s nimi. Dostí nerada čtu o Tomášově prosbě, že si chtěl sáhnout do Ježíšových ran. Případá mi to moc drsné, trochu sadistické (přesto, že tak konají chirurgové, naštěstí v pacientově bezvědomí nebo lokálním znecitlivění).

Tak jako na hoře Moria nemusel zemřít Izák (byla jen prozkoušena otcova víra), tak věřím, že ani Tomáš nepotřeboval, aby se splnilo

jeho přání. Možná, že ještě než dozněla výzva: „Tak si sáhní do mých ran,“ už Tomášovi vyšlo z úst: „Můj Pán, můj Bůh!“ Směl se přesvědčit sluchem. Laskavým pozdravem a přáním „Pokoj vám“ se přece legitimoval jejich Pán, jejich Mistr. Tomáš se nelišil od apoštola Pavla, od novodobého indického apoštola Sundara Singha, od mnohých, kteří volali po hmatatelném důkazu. Bůh nás přece nestvořil podle jedné šablony, a tak jsou mnozí, kteří potřebují důkazy. Ježíš Tomáše neodsoudil. A my to máme těžší, než Ježíšovi současníci, protože naše víra se opírá o svědectví těch, kteří kdysi viděli a zakoušeli. Že si nevmysleli pěknou pohádku, toho důkazem je, že za svou zkušenost s Ježíšem platili vlastním životem.

Občas si vzpomenu na vyprávění své kolegyně. Nebude to jejími slovy, ale to podstatné zazní. „Na faru za mnou chodil chlapík, který by rád byl křesťanem, ale potřeboval pro víru důkazy. A tak mě zahrnoval dotazy, ale mé odpovědi zpo-

chybňoval, velmi mi oponoval. Po čase jsem měla dojem, že mě vlastně chodí trápit. A tak se staly jeho návštěvy pro mne nepřijemnými. Trvalo to hodně dlouho. Pak byla pauza. Objevil se nečekaně v vánoční půlnoční bohoslužbě. Udělal se mi na nic, jediná myšlenka byla: „Chce mi zkazit i tuto sváteční chvíli.“ Ale překonala jsem špatný pocit a soustředila se na službu. Bohoslužba skončila, lidé se rozešli do domovů a v rohu stála schoulená postava. Když jsem zaostřila svůj pohled více, zjistila jsem, že je to můj trapič. „Tak mě přeci jen dostal,“ hlesl. Nesdělil detaily, zato změnil svůj život. Nechal se pokřtít a stal se mým pomocníkem. Důkaz pro probuzení víry přišel ve Slovu a také ve slově kolegyně.

„Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“ To je naše situace. Bůh má mnoho jiných způsobů, jak se nám může dát poznat. Jak způsobit, aby nám srdce pro jeho zvěst – evangelium – zahořelo.

Ema Blažková

Děkujeme ti, Bože, za Ježíše Krista.

Je naším svrchovaným Pánem i bratrem.

Je nám velmi blízko, kéž pro nás zůstává autoritou.

Děkujeme za jeho obět' za nás. Nedokážeme ji ani docenit.

Otevřela nám dveře do věčnosti.

Kéž je naše srdce naplněno vděčností. Amen.

Vězeňská duchovenská péče

Od počátku patřila péče o tzv. „padlé“ či „ztracené duše“ k živému křesťanství. V Písmu čteme o obrácení lotra na kříži (L 23,43), o obrácení žalárníka (Sk 16,33), o obrazu posledního soudu, kde mimo jiné Pán praví: „byl jsem ve vězení a navštívili jste mne“.

Také naše církve se zapojila do práce s vězni již od počátku. V archivních materiálech čteme o československých duchovních, kteří v době první republiky navštěvovali vězně. Pak přišla doba komunistického útlaku a nuceného stažení církvi z veřejného života. Někteří duchovní, sami uvězněni, však nadále působili mezi svými spoluodsouzenými. Po sametové revoluci se objevily nové možnosti, kdy věznice pomalu a často nerady otvíraly své brány pro křesťanskou službu. Mnohdy přicházeli lidé, kteří sami strávili za vězeňskými zdmi jako političtí vězni část svého života. To často působilo nemalé napětí.

V čase nově nabyté svobody pod vedením evangelického faráře Bohdana Pivoňky bylo založeno ekumenické sdružení Vězeňská duchovenská péče (VDP), které od té doby zajišťuje hlavně dobrovolnou, ale také profesionální (kaplani) duchovní práci ve věznicích. Dlouhá léta stála v čele tohoto spolku sestra Renata Balcarová (CSAD), která byla obětavou duší této organizace.

Ve čtvrtek 4. dubna t.r. byl již po druhé na čtyřleté volební období zvolen naprostou většinou přítomných za předsedu tohoto spolku bratr Pavel Zvolánek (CASD). Naše církve pak byla zastoupena faráři a zároveň kaplany br. D. Smetanou, br. A. Tomčíkem a br. R. Rokou. Co Vězeňská duchovenská péče dělá? V první řadě podporuje laiky i duchovní v jejich úmyslu sloužit těm, kteří se kvůli své vině a hříchu ocitli ve výkonu vazby či trestu. Seznamuje zájemce se zásadami bezpečnosti, základy vězeňské psy-

chologie a přibližuje jim specifika vězeňské subkultury. Zároveň, pro první rok jejich působení ve věznicích, jim přiděluje „kmotra“. Staršího zkušeného spolubratra či sestru, kteří mu pomáhají se zorientovat v daném prostředí a situacích. V současnosti se pak VDP začíná stále více zaměřovat na tzv. postpenitenciární péči, tj. na pomoc se zapojením propuštěného vězně do společnosti.

V práci kaplanů jde zvláště o vězně, kteří během trestu uvěřili anebo byli v pravidelném kontaktu s duchovním. Těmto lidem je třeba pomoci, aby mohli získat zpět svou důstojnost a neocitli se v rizikových situacích. Často jde o jakousi „rehabilitaci po nemoci“. Člověk se musí, obrazně řečeno, znovu naučit chodit, normálně fungovat. Vyžaduje základní materiální pomoc, ale především společenství víry, kde může najít přijetí, zázemí, oporu, povzbuzení a v případě nutnosti i napomenutí. Pán Ježíš Kristus nás jako svou cír-

kev posílá mezi různě zraněné a poznamenané, abychom je přiváděli k němu. Je to naše povinnost. Ne každý cítí povolání pracovat zrovna mezi vězni. Ale jako tělo Kristovo bychom na tuto službu neměli zapomínat. A podporovat ji podle svých možností v první řadě duchovně, ale také materiálně. Někdo se modlí, jiní si dopisují s vězni, další pak posílají finanční podporu na duchovní literaturu, Bible či na vánoční balíčky pro děti odsouzených.

Jsmo vděční, že i vedení naší církve se k této službě přihlásilo a zajišťuje ji nejen svou autoritou, ale také podporuje dobrovolníky tím, že za ně hradí členský příspěvek. Pokud byste se chtěli jakýmkoliv způsobem do této služby zapojit, můžete se obrátit na naše duchovní D. Smetanu (působí ve věznicích Odolov) nebo A. Tomčíka (působí ve věznicích Valdice). Více informací najdete na webu: www.vdpcr.eu.

Aleš Tomčík a David Smetana

Biblické písně v Karlíně

Dne 26. března vystoupil na Setkání 3. věku, které pořádá pravidelně náboženská obec v Karlíně ve spolupráci s MČ Prahy 8 a LDK Dialog na cestě, Zdeněk Kovalčík, farář NO ČČSH ve Zlíně a celocírkevní kantor. Přiblížil přítomným historii vzniku cyklu Antonína Dvořáka – Biblické písně. Toto dílo dokončil skladatel na den přesně před 125 lety během amerického pobytu, tenkrát v čase velikonočním na Bílou sobotu. Publikum si osvěžilo znalosti úseků Dvořákovy

života a dozvěděl mnoho zajímavého, zvláště o jeho působení ve Spojených státech. Pro mnohé bylo překvapením, že skladatel čerpal inspiraci i v indiánské a černošské hudbě. Mluvené slovo bylo prostřídáno ukázkami písní, které přednesl Dr. Kovalčík za klavírního doprovodu K. Mlnářika. Písně se dotkly srdcí všech a nenápadně připomněly, že je čas doby jejich vzniku, čas postní velikonoční, čas pokory a vnitřního usebrání. **K. Salmonová**

Psychiatr Radkin Honzák slavil 80 let

Ano, je to krásný věk. Česká televize uveřejnila v úterý 26. března 2019 hodinový program s dr. Honzákem u příležitosti jeho 80. narozenin. Trochu mě zamrzelo, že v relaci neznalo, že dr. Honzák přednášel také na Husitské teologické fakultě spolu s paní prof. dr. Haškovcovou. Zcela určitě ovlivnili naše studenty, nejenom co se týče vzdělání, ale také lidskostí, kterou oba představují. S dr. Honzákem jsem měl ještě zkušenost z pracoviště IKEMU v Krči. V roce 1974 a 1975 jsem pod jeho vedením vykonal pokus 120 hodin beze spánku. Dr. Honzák nám, pěti pokusným osobám, naplňoval čas i program, abychom pokus zvládli.

Strávili jsme pěkné chvíle s jeho vtipnými bonmoty, ale udělil nám i moudré rady psychiatra (vše jsem popsal v Teologické revue, ročník 19., číslo 4, červenec – srpen 1986). Po třech dnech pokusu, tedy po 72 hodinách nespaní, mě doprovázel na zkoušku k profesoru Miroslavu Kaňákovu. Při zkoušce mi říkal: „Z dějin ti nemohu poradit, na ty nejsem odborník.“ Naše cesty se rozešly mým odchodem na faru do Náměště nad Oslovou, kde později dr. Honzák se svojí chotí strávil na naší faře čtyři letní dovolené. Byly to krásné, veselé, ale i moudré chvíle.

Jan Hradil

Za prof. Alešem Rybkou

Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který neseďává s posměvači, nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří. Ž 1,1-3

V sobotu 30. března se v kostele sv. Kateřiny Alexandrijské v Klimkovicích rodina, přátelé, žáci, hudbymilovná veřejnost Ostravska a Slezska, rozloučili s člověkem pevné víry, vynikajícím chrámovým a koncertním varhaníkem, skvělým improvizátorem, organologem a hudebním pedagogem, stavitelem varhan – prof. Alešem Rybkou, který zesnul po delší nemoci 26. března ve věku nedožitých 80 let.

Aleš Rybka se narodil 7. listopadu 1939 ve vážené klimkovické rodině v domě na Náměstí v historické zástavbě ze 17. stol., který rod Rybků vlastní od r. 1887. Zde vyrůstal a spokojeně žil po celý svůj život. Jeho maminka byla varhanicí v místním kostele sv. Kateřiny, sloužila k chvále Páně dlouhých 46 let. Štafetu po mamince pak převzal v dalších letech i její syn Aleš, který v 80. letech navrhl pro klimkovický chrám nové varhany, díky nimž se v kostele sv. Kateřiny může profesionálně natáčet varhanní hudba. Od raného dětství Aleš Rybka projevoval velké hudební nadání, učil se hře na klavír a už ve svých 7 letech poprvé zasedl ke královskému nástroji, který se mu stal celoživotní láskou. V r. 1954 vykonal přijímací zkoušku na tehdejší Státní hudební a dramatickou konzervatoř v Brně, kde studoval hru na varhany u vynikajícího pedagoga Josefa Pukla. Po absolutoriu vyučoval na hudebních školách v Brně, ale na přání rodičů se navrátil do Klimkovic. Studoval pak obor

varhany na Janáčkově akademii múzických umění v Brně, svá studia ukončil v r. 1969. Pak víc jak 40 let vyučoval varhanní hru na Lidové konzervatoři v Ostravě. Je zajímavé, že v r. 1972 si sám navrhl projekt stavby dvoumanuálových varhan v největším pokoji svého domu, který realizoval s pracovníky krnovské firmy Rieger – Kloss, a to tak, aby nástroj ladal s prostorem historického pokoje a jeho zařízením. Toto místo se pak na dlouhá léta stalo dislokovaným pracovištěm Lidové konzervatoře v Ostravě, kam docházeli jeho žáci. Později se podílel na vzniku soutěže mladých varhaníků – Mezinárodní varhanní soutěže Petra Ebena, byl také v r. 1992 jedním z iniciátorů založení střední umělecké školy varhanářské v Krnově. Zajímavostí v hledání stop jeho života může být i málo známý fakt, že Aleš Rybka měl rád loutko-

vé divadlo, sám za svůj život vyřezal 45 loutek.

Aleš Rybka, na něhož vzpomínáme, byl velmi milý, přátelský člověk se stálým úsměvem na tváři. Věnoval nezištně mnoho času navíc mnoha desítkám svých žáků, z nichž vychoval skvělé varhaníky, někteří z nich jsou i členy naší církve. Prof. Rybka byl hluboce věřícím člověkem katolického vyznání, ale patřil k lidem ekumenicky vstřícným. To dokazuje fakt, že na přelomu 60. a 70. let navrhl dispozici – přestavbu varhan v Husově sboru v Ostravě – Svinově, kde také několik let skvěle doprovázel bohoslužby a obřady naší církve. A nejen tam. Kdykoli byl požádán o službu v některém z našich sborů na Ostravsku, vždy ochotně posloužil a také byl velmi dobrým rádcem ve věci oprav a úprav varhan našich sborů. Ve šlépějích otcových kráčel i jeho syn Pavel, pedagog a koncertní varhaník. Za žáky a členy Církve československé husitské proto vyslovujeme velký dík za život i dílo prof. Aleše Rybky, které zůstanou natrvalo v našich srdcích. Věčné odpočinutí dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí, ať odpovídá ve svatém pokoji. **Zdeněk Kovalčík**

VYHLEDÁVACÍ ŘÍZENÍ NA POZICI REDAKTORA

Ústřední rada ČČSH vyhlašuje vyhledávací řízení na pozici **redaktora/redaktorky Českého zápasu**, periodického tisku ČČSH

Předpoklady:

- VŠ vzdělání (teologické nebo humanitní)
- praxe
- znalost práce s grafickými programy výhodou
- členství v ČČSH výhodou

Mzda dohodou.

Příhlašku obsahující životopis, kontaktní údaje a případně reference zašlete do 15. 5. 2019 na Úřad ÚR ČČSH na adresu:

ÚR ČČSH, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6, nebo e-mailem na adresu: ustredni.rada@ccsh.cz

Zprávy

ONLY HIS se vrací do Řečkovic

Při náboženské obci ČČSH v brněnských Řečkovicích působí již bezmála 20 let spolek Verbum et Musica tvořený z nemalé části členy církve, ale také lidmi jiného vyznání či nevěřícími. Za tu dobu pomohl obohatit společenský život v městské části nespočtem rozličných kulturních akcí a představení – od dvou autorských muzikálů místního rodáka, člena řečkovické náboženské obce a sólisty operní scény ND Praha Zdeňka Plecha, přes výstavy, divadelní představení až po koncerty předních osobností domácí i zahraniční umělecké scény, mezi kterými nechyběli pánové Alfred Strejček, Štěpán Rak, Petr Kostka, Josef Somr, Jaroslav Tůma nebo Bohuš Matus.

Až nečekané potěšení z mimořádných kulturních prožitků však nejednou dokázali nabídnout také umělci, jejichž tváře nevidáme na televizních obrazovkách a jejichž jména nezdobí titulky domácího tisku. Mezi takové interprety se bezpochyby řadí také křesťanská kapela ONLY HIS. Říká se, že když se věci dělají s chutí a nadšením, na výsledku se to odrazí. Mladí hudebníci se při vystoupení posluchačům otevírají, když přednášejí autorské melodické písně reflektující vlastní hluboce osobní zkušenosti... ONLY HIS tak nabízejí laskavé zprostředkování křesťanských myšlenek modernímu mnohdy tápajícímu člověku ztracenému v dynamickém vlnobití 21. století; myšlenek dávajících lidskému bytí skutečný smysl přesahující pouhé hromadění statků a pozemských radostí.

ONLY HIS již navštívili řečkovický Sbor Páně opakovaně a pokaždé potěšili srdce posluchačů odcházejících zpátky do svých domovů s úsměvem na rtech. **ONLY HIS v Brně – Řečkovicích vystoupí 27. 4. od 18 h ve Sboru Páně.** Místa je možno si rezervovat prostřednictvím e-mailové adresy vem@seznam.cz či telefonicky na 776 032 149. Podrobnější informace na webových stránkách www.verbumetmusica.com. **Jakub Marša**

Z ekumeny

BENEDIKT XVI. K SEXUÁLNÍMU ZNEUŽÍVÁNÍ V CÍRKVI

Dnes (11. 4. 2019) byl ve Vatikánu publikován text Benedikta XVI., který reaguje na summit předsedů biskupských konferencí o ochraně nezletilých. Joseph Ratzinger byl již za pontifikátu Jana Pavla II. jako prefekt Kongregace pro nauku víry a později na Petrově stolici iniciátorem rozhodnější aplikace morálních principů a předpisů kanonického práva na případy sexuálních deliktů, spáchaných členy duchovenstva.

V textu, který nese dnešní datum, podává Benedikt XVI. pro německý měsíčník Klerusblatt nelitostnou teologickou analýzu příčin skandálního šíření zmíněných deliktů v řadách duchovenstva. Zveřejnil ji dnes německy také vatikánský internetový zpravodaj Vatican News a italský deník Corriere della Sera.

Benedikt XVI. rozdelil svoji analýzu na tři části.

V první mluví o sociálním kontextu, tzv. sexuální revoluci z 60. let minulého století, která pedofiliu podává jako přípustnou, ba vhodnou. Do této doby – poznamenává emeritní papež – spadá úbytek povolání ke kněžství, mimořádný nárůst počtu kněží odcházejících z duchovenského stavu a zároveň kolaps katolické morální teologie, která podléhá pokusům relativistických tendencí, podle nichž nic není absolutně dobré, ani absolutně zlé. Sem spadá tzv. Kolínská deklarace patnácti katolických teologů z roku 1989, která „protestovala proti církevnímu magisteriu a proti papeži Janu Pavlu II.“ Ten reagoval encyklikou Veritatis splendor, jež potvrzuje, že určité »vnitřně špatné skutky nikdy nemohou být dobré«. V některých oblastech morální teologie – poznamenává dále Benedikt XVI. – se však rozmohla teze, že církev nemá a nemůže mít vlastní morálku. Tato teze radikálně zpochybňuje autoritu církve na poli etiky a nutí ji mlčet právě tam, kde je ve hře rozdíl mezi pravdou a lží.

V druhé části textu mluví emeritní papež o konsekvencích tohoto procesu na poli kněžské formace a rekapituluje odpověď církve. „V některých seminářích vznikaly kluby homosexuálů, které vystupovaly více či méně otevřeně. [...] Svatý stolec o těchto problémech věděl, ne však dopodrobna. ... Koncilní citění bylo de facto pojímáno jako kritický či negativní postoj k dosavadní tradici, která měla být nyní nahrazena novou a radikální otevířeností vůči světu, což vedlo až ke zrodu jakési nové, moderní »katolicity«.“ Benedikt XVI. zdůrazňuje, že otázka pedofilie se stala palčivou teprve v druhé polovině 80. let a řešila se nesměle a pomalu. Dbalo se především na práva obviněných, jejichž odsouzení bylo takřka nemožné. Proto byla ve shodě s Janem Pavlem II. udělena kompetence nad sexuální zneužitím nezletilých Kongregaci pro nauku víry, aby bylo možno kanonicky a účinně dosahovat uložení maximálního trestu, totiž zbavení duchovenského stavu. Někdy však docházelo k prodávám, které bylo třeba odstranit, a proto papež František musel pokračovat v dalších reformách.

Třetí část textu začíná Benedikt XVI. položením poněkud dramatické otázky, co dělat v nynější situaci: „Máme vytvořit nějakou jinou církev, abychom věci napravili? Tento experiment už byl uskutečněn a selhal,“ odpovídá. „Jedině láska a poslušnost k našemu Pánu Ježíši Kristu mohou nadále ukazovat novou cestu.“

„Právě Ježíš přirovnal církev jednak k poli, kde je zasetá pšenice i koukol, a jednak k rybářské síti, která zahrnuje ryby dobré a špatné. Pole stále zůstává Božím polem a síť obsahuje Boží úlovek. V každé době existoval nejen koukol a špatné ryby, ale také pšenice a dobré ryby. Hlásat jasně a v rovné míře obojí není falešná apologetika, ale nezbytná služba pravdě.“

Český překlad, který připravuje redakce Vatikánského rozhlasu a portálu Vatican News, bude publikován brzy.

Monika Klimentová,
Zdroj www.cirkev.cz

Smutná zpráva

Ve víře v zaslíbení Ježíše Krista oznamujeme všem náboženským obcím, sestřím a bratrům, že ve středu 10. dubna byla ve věku 90 let odvolána z časnosti ses. **Olga Medková, farářka Církve československé husitské, která působila v náboženských obcích v Drahotuších, Konicích, Vsetíně, Jeseníku, Prostějově, Kroměříži, Morkovicích a Zborovicích. Rozloučení se zesnulou se konalo v úterý 16. dubna ve sboru ve Zborovicích.**

Sestru farářku jsme vzpomněli při nedělních bohoslužbách ve sboru ve Zborovicích a také ve všech náboženských obcích brněnské diecéze v neděli 21. dubna. **red**

Pietní setkání na Masarykově nádraží

Během Pražského povstání čeští povstalci obsadili Masarykovo nádraží. V noci na 8. května 1945 bylo nádraží obklíčeno německými jednotkami, vyzbrojenými děly a stíhači tanků. Na nádraží se proti německé přesile bránilo asi 100 českých povstalců, mezi nimi též příslušníci praporu Toledo odbojové organizace Zpravodajská brigáda. 8. května 1945 okolo 10. hodiny

dopoledne bylo nádraží po těžkých bojích německými jednotkami dobyt a silně poškozeno německou palbou. Po dobytí nádraží němečtí vojáci donutili všechny osoby, ukryté v nádražních krytech, tyto kryty opustit. Přibližně 24 mužů bylo namísto ve dvoraně nádraží zastřeleno. Dalších 29 mužů němečtí vojáci odvedli a popravili je na peroně za hradlem číslo 2. Mezi zavražděnými byli vedle povstalců i cestující, čekající již od 5. května 1945 na nádraží na odjezd vlaků, a dva šestnáctiletí uční z nádražní restaurace.

Pietní setkání k 74. výročí masakru se uskuteční 23. 5. v 11 hodin na prvním nástupišti Masarykova nádraží. Vzpomínkový akt připravuje ve spolupráci s generálním ředitelstvím Českých drah Církev československá husitská, v čele s patriarchou Tomášem Buttou. Setkání se zúčastní zástupci obou jmenovaných institucí, dále zástupce vedení Prahy 1, Sokola a Čs. obce legionářské. S faktografickou informací o tehdejších událostech vystoupí spisovatelka a publicistka Františka Vrbenská. K uctění památky obětí bude položen věnec. Na závěr účastníci společně zazpívají českou hymnu. **ON**

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

pondělí 29. 4. 2019, 20.00
CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

úterý 30. 4. 2019, 17.00
Michal Hanzal – varhany
František Bílek – trubka
G. F. HÄNDEL, J. S. BACH, G. P. TELEMANN, W. A. MOZART

úterý 30. 4. 2019, 20.00
CONSORTIUM PRAGENSE ORCHESTRA
Yvona Škvárová – mezzosoprán
Miroslav Laštovka – trubka
J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART, N. PAGANINI

středa 1. 5. 2019, 17.00
Marie Šestáková – varhany
Zuzana Kopřivová – mezzosoprán
J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART, C. FRANCK

středa 1. 5. 2019, 20.00
RADIO SYMPHONY COLLEGIUM
Marek Zvolánek – trubka
A. DVOŘÁK, M. RAVEL, W. A. MOZART, A. VIVALDI

čtvrtek 2. 5. 2019, 17.00
SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS
Michal Hanzal – varhany
Martina Bauerová – soprán
František Bílek – trubka
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS

pátek 3. 5. 2019, 17.00
Josef Kšica – varhany
Tomáš Jindra – bas
J. S. BACH, F. SCHUBERT, A. DVOŘÁK, G. VERDI

pátek 3. 5. 2019, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
Václav Návrát – barokní housle
A. VIVALDI, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

sobota 4. 5. 2019, 17.00
František Štátný – varhany
Miroslav Laštovka – trubka
J. S. BACH, J. PACHELBEL, D. BUXTEHUDE, C. FRANCK

sobota 4. 5. 2019, 20.00
CONSORTIUM PRAGENSE ORCHESTRA
Yvona Škvárová – mezzosoprán
Miroslav Laštovka – trubka
J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART, N. PAGANINI

neděle 5. 5. 2019, 17.00
BŘEVNOV MONASTERY MIXED CHOIR
Adolf Melichar – sbormistr
Drahomíra Matznerová – varhany
Petra Břicháčková – soprán
Gabriela Pešinová – soprán
W. A. MOZART, C. SAINT-SAËNS, S. RACHMANINOV, A. DVOŘÁK

neděle 5. 5. 2019, 20.00
PRAGUE BRASS ENSEMBLE
Aleš Bárta – varhany
A. DVOŘÁK, F. LISZT, G. GERSHWIN

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Tomáš Didymos

Ve známé Tomášově větě (J 20,25) chybějí dvojice písmen. Najdete je (v přeházeném pořadí) v nápovědě.

Do..d n..vi..m na j..o ru..u st..y po h..b.. a dok..
n..lo..m do ..ch sv.. pr.. n..v..ím

Nápověda:

eu, dí, ře, eh, ech, ůj, ěř, ev, ku, ži, ko, eu, op, ud, ni, st

(Řešení z čísla 15: Květná neděle.)

Jana Krajčířiková

Změna programu vyhrazena.

Autor kresby Tomáš Altman

